

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Els veiem gairebé tots els dies i a la mateixa hora. No ens ho han pas de dir: els seus conciliàbuls neixen d'una mateixa protesta, els lliga un mateix descontentament i coincideixen en comú amb idèntica pobresa d'esperit i iguals rancors. Dels tres, l'un, res ha sofert amb la revolució, conserva, amb augment de sou, la col·locació que li pervingué per haver estat didot d'un familiar d'un magnat de la banca; l'altre, comerciant d'articles fràgils, ara com abans es defensa bé amb el negoci, per bé que enyora, possiblement, les emocions que rebria especulant amb operacions borsistes, amb el risc de quedar-se qual-sevól moment sense botiga, ja que d'embolics no podia pas desfer-se'n; i el tercer, és la víctima vivent de la transformació social que fou una conseqüència del daltabaix provocat pel militarisme i la plutocràcia el 19 de juliol, i ara només té la dèria de rescabalar llurs interessos collectivitzats, i per aconseguir-ho prendria consell del diable. A fi de comptes, cap dels triumfirs passa penes veritables, perquè els dos primers no han esdevingut perjudicats per la revolució, i el tercer, en la seva actual situació de treballador podrà doldre's de la mala jugada que li han fet uns militars traïdors, però en tornar a la condició que ja havia tingut en temps pretèrits, no pot deixar de reconèixer que podrà viure amb tota la dignitat d'obrer. Per això no té explicació el cas d'aquests homes que s'obstinen a fer el rebec, i que com els que des d'aquest lloc ocupen avui la nostra atenció, n'hi ha molts i molts d'altres que són també contumaces en trobar-se i trasmetre's les impressions i les xafarderies que han sentit o els han explicat, de les ràdios faccioses. Malaguanyat temps que hi perden! I què n'obtenen? Un càstig moral que, de no corregir-se, acabarà per inutilitzar-los, esdevindran homes sense cervell; simplement, homes repatanis, per al divertiment de la quitxalla.

ALFIL

Les dues victòries de Terol

Les forces de la República que en els primers dies del passat desembre escalaven victorioses els turons i les muntanyes que voltien Terol, no podien pensar mai la importància que aquest fet en si podia representar per a l'Espanya antifeixista.

El seu abast ha tingut tanta importància per nosaltres, en la guerra que sostenim contra el feixisme internacional, com la tingué Verdun, en la gran guerra, per la França.

El fet de què les nostres tropes conquistessin Terol, ja constituí una gran epopeia, però el més important dels esdeveniments del front de Llevant fou el tallar la contra-ofensiva facciosa sobre aquella plaça en la qual encara hi havia prop de dos mil combatents que resistien a l'interior, mentre, a l'exterior, l'enemic acumulà totes les forces que tenia disponibles per a la seva anunciada gran ofensiva, ultra el seu millor material bèl·lic.

Tot i així, no pogueren entrar de nou dintre la plaça, i cada pam de terreny els costà un riu de sang i milers de baixes, mentre les forces sitiades a l'interior, esperaven endebades, l'hora del rescat. Sentien els brumols dels canons estrangers que pretenien alliberar-los, i esperaven d'un moment a l'altre, que els fos trencat el cercle asfixiant dels nostres heròics combatents.

Però els canons que un dia arribaren a sentir molt a la vora, cada dia ja els sentien més lluny, i això volia dir, que el que ells esperaven com immediat, ja no era pas possible. L'Exèrcit del poble s'imposava a dintre i fora de Terol, i ja només els restava als assetjats el lliurar-se a les forces republicanes, com així ho feren, després d'esgotar tots els recursos.

L'opinió pública estrangera que, informada pels rotatius venuts al feixisme, preveia l'imminent reconquesta de Terol per les tropes del conglomerat facciós, quan s'ha informat de la forma com s'han desenvolupat els esdeveniments dels darrers dies de la contra-ofensiva facciosa, ha pogut judicar que el feixisme fia més les seves coses en les falsedats, que en les realitats; i és ara, quan l'opinió pública mundial es dona compte de la magnitud de la nostra victòria i de la fermesa del nostre Exèrcit. Millor dit, si a la nostra primera part de la conquesta de Terol, no li donaven la importància que li donen avui, és perquè la nostra primera part la consideraven com una sorpresa, i en canvi, la segona part, ja ha estat l'enfrontar un exèrcit contra un altre exèrcit, i d'aquest enfrontament n'ha sortit vencedor l'Exèrcit Popular, i això, a l'exterior, s'estudia detingudament per part de gent competent en afers militars.

De fet, podem dir que la victòria de Terol s'ha convertit en dues grans victòries: l'una militar i l'altra diplomàtica.

Són ja set les derrotes sofertes pel feixisme internacional en la nostra guerra d'independència, però cap ha tingut la transcendència que té la de Terol. La Casa de Campo fou la tomba de la carn comprada en la Zona del Protectorat del Marroc. Els moros deixaren a les portes de Madrid un gran cementiri. El Pingarron i el Jarama, esdevingué el Marne espanyol, on Hitler hi deixà totes les seves forces de xoc.

Guadalajara es convertí també en el Caporetto espanyol, puix que les camises negres italianes tingueren en les terres d'Alcàrria una desfeta tan gran, que Mussolini fou objecte de burla per molts tècnics militars estrangers, ja que aquelles forces demostraren ço que és el feixisme italià. Brunete també fou una gran desfeta per al feixisme de tots colors. Belchite completà la derrota, i posà en evidència el que seria el nostre Exèrcit quan estigués ben enquadrat i ben equipat.

Terol ha vingut a completar l'obra del nostre esforç, i Terol ha estat el Verdun de la nostra guerra, i Terol ha tingut la virtut de fer-nos guanyar una batalla a l'exterior, on fins ara no es volia reconèixer el nostre sacrifici i el nostre esforç.

Són dues victòries de les quals el nostre poble en podrà gaudir molt aviat.

JAUME RUCHES